

Arrest

nr. 223 683 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 3 juni 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn. De derde en vierde verzoekende partij zijn de meerderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 3 juni 2016, met kennisgeving op 8 juni 2016, wordt aan elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

naam: T. (...)

voornaam: T. (...)

geboortedatum: (...).1974

geboorteplaats: Tbilissi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

El 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Aangezien de gehele familie illegaal op grondgebied verblijft is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De gehele familie dient België te verlaten.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:*

naam: C. (...).

voornaam: T. (...)

geboortedatum: (...).1975

geboorteplaats: Mtskheta

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Aangezien de gehele familie illegaal op grondgebied verblijft is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De gehele familie dient België te verlaten"

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"De heer / mevrouw, die verklaart te heten^:

naam: T. (...).

voornaam: G. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: Tbilissi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

IEI 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Aangezien de gehele familie illegaal op grondgebied verblijft is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De gehele familie dient België te verlaten.

Betrokkene heeft de leeftijd waarbij hij misschien nog school loopt. Echter, het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). »

De vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam: T. (...).

voornaam: T. (...)

geboortedatum: (...).1997

geboorteplaats: Tbilissi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassenP), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) .van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

0 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Aangezien de gehele familie illegaal op grondgebied verblijft is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De gehele familie dient België te verlaten.

Betrokkene heeft de leeftijd waarbij hij misschien nog school loopt. Echter, het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“De bestreden beslissingen ontberen elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed in de beslissingen voor de eerste twee verzoekers:

(...)

In de beslissingen voor de twee laatste verzoekers wordt geargumenteed als volgt (...)

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoekers sedert vele jaren in België verblijven en er goed geïntegreerd zijn, en binnen de kortste keren van plan waren om een nieuwe procedure art. 9 BIS VW in te dienen tot regularisatie van hun verblijf, waarna zij dan een definitieve verblijfstitel zullen bekomen hebben.

Dat de kinderen weze derde en vierde verzoekers thans schoollopen in België en er goede resultaten behalen en zij nog enkele jaren dienen school te lopen waarna zij dan een diploma elektriker zullen hebben.

Dat elektriker een knelpuntberoep betreft, waar er een grote vraag naartoe is van de kant van de ondernemingen, en waarbij verzoekers dan hun bijdrage zullen kunnen leveren aan de Belgische maatschappij en hun jarenlange scholing zijn vruchten zal afwerpen.

Dat er sprake is van manifeste schending van art. 8 EVRM in het geval verzoekers en hun gezin door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten voor lange tijd van elkaar gescheiden worden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten, een duidelijk onder-scheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Dat art. 8 EVRM een hogere rechtsnorm betreft die het recht op een gezins- en familieleven op de grootst mogelijke manier beschermt en er niet zomaar op basis van al te algemene motivering kan afgewezen worden van dit Mensenrecht.

Dat de rechtspraak waarnaar verweester verwijst in die zin dient geïnterpreteerd te worden dat er geen absoluut recht op onderwijs bestaat, doch anderzijds er wel een recht op onderwijs bestaat dat niet kan en mag uitgehold worden.

Dat er dienaangaande duidelijk sprake is van een ongeoorloofde uitholling van de kern van het recht op onderwijs in het geval de derde en vierde verzoeker na hun vijfde jaar electriciteit plots zouden moeten stoppen met deze opleiding, terwijl nog minstens één normaal jaar en gebeurlijk één specialisatiejaar nodig zijn om deze studies in goede orde te kunnen afsluiten.

Dat nu reeds duidelijk is dat ingeval van effectieve verwijdering van één of meerdere verzoekers van het Belgisch grondgebied er sprake zal zijn van een quasi onmogelijkheid in hoofde van verzoekers om terug te keren en een definitieve of toch alleszins zeer langdurige scheiding met de andere personen.

Dat door het stellen van de vereiste om het grondgebied te verlaten, er een de facto onmogelijkheid is tot het vervolgindigen van de lopende opleiding, hetwelk een fundamentele schending uitmaakt van het basisrecht op onderwijs.

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “beginselen van behoorlijk bestuur”.

Het middel luidt als volgt:

“SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoeg van recht dit niet gebeurd is in casu.

Het is niet omdat verzoekers geen geldig paspoort hebben voorzien van een geldig visum dat om deze reden alleen al zou kunnen beslist worden tot bijkomend een verwijdering van het grondgebied.

Er is de situatie dat verzoekers hier jarenlang zonder enig problemen verblijven en zij ook effectief de intentie hebben om hier te blijven en hun steentje bij te dragen tot de Belgische maatschappij, reden waarom zij een dossier art. 9 BIS VW hebben opgemaakt en zullen indienen op basis van elementen en documenten die niet zomaar aan de kant kan geschoven worden zonder schending én van art. 8 EVRM én van art. 3 EVRM én van het recht op onderwijs.

In de hier aan de orde zijnde omstandigheden is het duidelijk dat de verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op standaardformulering om zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten ten hunne laste te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het ontbreken van een visum.

Dat de verdere argumentatie inzake de niet schending van art. 8 EVRM relevantie mist in casu gezien de specifieke omstandigheden van de zaak.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is in hoofde van verzoeker van een verblijf in België zonder welk danige problemen met politie of gerecht en de mogelijkheid om vanaf het moment dat de verblijfspapieren in orde zijn, ook effectief te werken.

Het schendt ten zeerste art. 7 dat thans zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat uitspraak werd gedaan over de aanvraag tot bekomen legaal verblijf, met alle nefaste gevolgen vandien.

Het schendt de regels der fair play om hem nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen op hun aanvraag, gerepatrieerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden, aangezien verzoekers bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk haar uitwerking dient te verliezen."

3.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, of nog het indienen van een asielaanvraag, op een mensonterende be-handeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de actuele humanitaire toestand van verzoekers.”

3.2. De verwerende partij formuleert volgende opmerkingen in haar nota:

“Verzoekers stellen in een eerste middel een schending voor van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM. In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij betogen sedert vele jaren in België te verblijven, goed geïntegreerd te zijn, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf willen indienen, hun kinderen schoollopen en verzoeker een knelpuntberoep heeft. De bestreden beslissing zou zomaar genomen zijn.

De verwerende partij behandelt het eerste en tweede middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de elementen die verzoekers inroepen reeds behandeld werden bij het beoordelen van de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 juli 2013. Op 29 april 2014 werd dienaangaande een beslissing genomen, waarbij die aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekers in gebreken bleven het bestaan van buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken. Uit een lezing van die beslissing blijkt dat er onder meer rekening gehouden werd met het langdurig verblijf, het schoolgaan van de kinderen en met de werkbereidheid. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze hun situatie gewijzigd zou zijn, waardoor de beoordeling die destijds werd gemaakt door het bestuur, thans niet meer zou gelden.

De kinderen van verzoekers zijn inmiddels meerderjarig en uit een lezing van de beslissing die ten aanzien van hen werd genomen blijkt dat er eveneens gemotiveerd werd omtrent het aangevoerde schoollopen als volgt:

“Betrokkene heeft de leeftijd waarbij hij misschien nog school loopt. Echter, het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/07 (...).”

Zij tonen vervolgens niet aan dat verzoeker niet tewerkgesteld zou kunnen worden in Georgië.

Daar de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van alle gezinsleden en zij niet aantonen nog met andere mensen in België een effectief gezinsleven te vormen, wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Waar zij stellen dat de bestreden beslissing ‘zomaar’ werd genomen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet betwisten dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Het determinerende motief op grond waarvan de beslissing genomen werd, wordt derhalve niet weerlegd. Daarnaast werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de hele familie illegaal op het grondgebied verblijft waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de uiteenzetting supra blijkt inderdaad dat een schending van voormelde hogere rechtsnorm op geen enkele wijze wordt aangetoond.

Het eerste en tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat door het automatisch afleveren van het bevel, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers zich beperken tot het louter algemene bewering, zonder aan te tonen dat er concrete elementen voorhanden zijn waaruit kan worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland tot gevolg heeft dat zij blootgesteld zullen worden aan mensonwaardige omstandigheden in strijd met artikel 3 EVRM.

“Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staakt. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat

*op zich niet(...)" (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).
Het derde middel is niet ernstig."*

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de drie middelen, acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De verzoekende partijen bekritiseren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

De verzoekende partijen betwisten vooreerst niet dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen het determinerend motief is van de bestreden beslissingen. Zoals blijkt uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissingen beperkt de verwerende partij zich allerminst tot een standaardmotivering, waarbij onder meer wordt ingegaan op artikel 8 van het EVRM en voor de kinderen op de scholing, zodat de verzoekende partijen niet kunnen worden begrepen waar zij stellen dat de vreemdelingenwet zich beperkt tot loutere standaardmotiveringen – daargelaten het feit dat zij niet aantonen dat standaardformuleringen niet zouden volstaan.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de procedure waarbij zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waar zij aanhalen dat zij zijn geïntegreerd, dat zij jarenlang "zonder enig problemen" verblijven, dat zij hun steentje bijdragen en dat de kinderen hier schoollopen met het oog op het uitoefenen van een knelpuntberoep, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op 29 april 2014 de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde en dat de Raad bij arrest nr. 213 926 van 13 december 2018 het beroep tegen deze beslissing verwierp. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij in het kader van huidige procedure aangehaalde elementen reeds beoordeelde bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij werd immers onder meer rekening gehouden met het langdurig verblijf in België, het schoollopen van de kinderen en hun vooruitzichten op werk en de integratie van het gezin. De verzoekende partijen tonen zoals de verwerende partij aanvoert niet aan dat hun situatie intussen zou zijn veranderd. Bovendien wordt in de derde en vierde bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op de intussen meerderjarige kinderen, uitdrukkelijk ingegaan op het feit dat zij in België schoollopen. De verwerende partij stelt hierover dat *"Betrokkene heeft de leeftijd waarbij hij misschien nog school loopt. Echter, het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370704) 8252/05 en 18454/Q6, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.)."* De verzoekende partijen weerleggen deze motivering geenszins, en tonen zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota niet aan dat zij in het land van herkomst niet zouden kunnen worden tewerkgesteld als elektriciens. Daarnaast tonen zij niet aan dat zij hun opleiding niet zouden kunnen verderzetten in Georgië of dat zij enkel in België een dergelijke opleiding zouden kunnen volgen. Het feit dat elektriciens een knelpuntberoep zou zijn doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissingen een

ongeoorloofde uitholling vormen van hun recht op onderwijs. In zoverre de kritiek gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de Raad erop dat dit niet de bestreden beslissing uitmaakt en dat laatstgenoemde beslissing bovendien definitief is geworden ten gevolge van het verwerpsarrest van 13 december 2018 (zie hoger).

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en zij menen dat de bestreden beslissingen een inbreuk maken op hun gezinsleven omdat zij tot gevolg zouden hebben dat de gezinsleden (voor lange tijd) van elkaar worden gescheiden, wijst de Raad erop dat aan elk van de gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat zij dus allerm minst van elkaar worden gescheiden bij uitvoering van de bevelen. De verwerende partij heeft overigens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 van het EVRM en zelf opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen inbreuk maken op het gezinsleven van de verzoekende partijen nu de gehele familie illegaal op het grondgebied verblijft en België dient te verlaten. De verzoekende partijen wijzen verder niet op de aanwezigheid van andere familieleden in België en voeren verder geen andere elementen inzake het privéleven aan.

Hoe dan ook oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk (8 april 2008), na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat “eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.”

Het feit dat de verzoekende partijen geen problemen zouden hebben met de politie of het gerecht doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hiermee weerleggen zij geenszins dat zij in het Rijk verblijven zonder de nodige documenten, of dat de hogere rechtsnormen de verwerende partij nopen hen minstens op het Belgisch grondgebied te tolereren.

In zoverre de verzoekende partijen artikel 3 van het EVRM geschonden achten enkel omdat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent deze bepaling, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht omvat en dat bovendien niet bijkomend dient te worden gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd. Uit de beslissing van 29 april 2014, die ten gevolge van het verwerpsarrest van de Raad van 13 december 2018 definitief is geworden, blijkt dat een onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM, waarbij werd vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden – waaronder een voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Georgië – aanwezig zijn die zich verzetten tegen een terugkeer van de verzoekende partij naar het land van herkomst om van daaruit een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er sprake is van intussen gewijzigde omstandigheden. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat nooit enig onderzoek werd gedaan naar hun actuele humanitaire situatie. Waar zij stellen dat nooit de actuele situatie in het land van herkomst werd onderzocht, wijst de Raad erop dat – daargelaten voorgaande opmerking - een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partijen moeten duiden welke vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM zij precies koesteren en daarnaast enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt ten gevolge van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen tonen ten slotte niet aan welk belang zij hebben bij het betoog dat zou beslist zijn tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten zonder de afloop af te wachten van de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag op grond van deze bepaling onontvankelijk werd verklaard en deze beslissing intussen definitief is geworden.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de verzoekende partijen niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel en de verzoekende partijen evenmin voorhouden dat bij een terugkeer naar het land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hen zal genomen worden, stelt de

Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aannemelijk maakt. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM blijken.

De verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partijen het beginsel van de fair play geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU